

Quæstionum, Et Resolutionvm Legalium Libri Duo

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1683

Cap. CXIII. De Oblatis Religionum, quomodò differant à Conversis, & in quo convenient. Vtrùm isti Oblati gaudeant privilegio fori, & an possint testari, contrahere, & de bonis suis disponere. Quis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98367](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98367)

- Romæ, tradit Pyrr. Conrad. in prax. dispensat. lib. 9. cap. 7. num. 37. & seq. Et licet in Concil. Trident. sess. 22. de reform. cap. 6. constitutum fuerit, Episcopum tanquam sedis Apostolicæ delegatum, posse ultimas defunctorum voluntates commutare: hoc tamen intelligendum est ut procedat, dummodò summi Pontificis auctoritas interveniat: quod patet ex verbis dicti Concilii, dum dicitur: Episcopum tanquam sedis Apostolicæ delegatum, summarie & extrajudicialiter cognoscere debere; nihil in precibus tacita veritate, vel suggesta falsitate fuisse narratum; priusquam dictæ commutationes executioni demandentur: & per hanc rationem ita docet Didac. Spin. de testam. 1. part. rubric. num. 24. & post ipsum Eman. Roderic. tom. 2. quest. regul. quest. 125. art. 9. Et quod dispositio Concilii intelligenda sit in dicto cap. 6. de commutationibus ultimarum voluntatum auctoritate Pontificia factis, patet ex notatis per Monerem de commut. ultim. volunt. cap. 5. num. 409. qui plura de intellectu dicti Concilii in loco supra dicto proponit, in eodem tract. cap. 7. num. 36. & mult. & seq. Intelligendo tamen prædicta sub modificationibus, de quibus cap. 68. num. 7. cap. 23. num. 8. & cap. 25. num. 8. & juxta tradita per Barbof. de Episcop. cap. alleg. 83. num. 1.
- 8 Quidquid sit, non potest in dubium revocari, quin Vicarius nulliter processerit, non vocatis & renuentibus Sororibus Sanctæ Ursulæ, de quarum præjudicio agebatur; & quarum contradictio prævalere debebat ad tuendam ultimam voluntatem, & illam executioni juxta dispositionem testatoris demandandam. Genuen. in prax. Archiep. cap. 19. num. 3. Barbof. de Episcop. allegat. 83. num. 6. Nec æquitati convenit possessores non citatos, sine causa à sua possessione removeri, quamvis nullum possidendi colorem haberent. Oldrad. consil. 227. num. 3. ante finem, versic. nunquam autem, & probatur in cap. licet Episcopus 32. de præbend. in 6. cum etiam in processibus extrajudicialibus, in quibus quis lædi potest per commutationem ultimæ voluntatis, requiratur citatio illius, qui lædi potest. Moner. dict. tract. de commut. ultim. volunt. cap. 7. num. 278.
- 10 Quod non de propriè dicta citatione intelligendum est, quæ in extrajudicialibus locum non habet, sed de simplici vocatione, & monitione: ut ibi Moner. advertit. Et præmissa procedunt, etiam si in commissione non adesset clausula, vocatis vocandis: quia nihilominus vocari debent omnes illi quorum interest. Moner. dict. cap. 7. num. 344. & quod plus est, non solum citatio, sed etiam consensus eorum quorum principaliter interest, in ultimæ voluntatis commutatione requiritur: ut plurimis juribus, seu potius exemplis comprobatur idem Moner. cap. 7. num. 369. & seq.
- 12 Neque justa causa præsumitur in commutatione ultimæ voluntatis facta per Episcopum, seu ejus Vicarium, nisi de ea legitimè constet. Valsq. controvers. illustr. cap. 2. num. 28. Moner. cap. 6. num. 56. de commut. ult. volunt. cum tamen ex Concilio Tridentino dicta sessio. 22. cap. 6. de reformat. necessariò justa causa in simili voluntatis commutatione requiratur: ut etiam notavit Ricc. collect. 558.
- 13 Et quamvis superius cap. 68. num. 8. dixerimus Episcopum ultimam testatoris voluntatem nondum effectuatam, seu executioni demandatam commutare posse, justà interveniente causà: tamen in casu proposito agebatur de voluntate jam effectuatà: quia Sorores istæ sanctæ Ursulæ, jam in effectu domus possessionem apprehenderant, & in ea exercebant solita pietatis officia. Unde Episcopus qui est

generalis executor ultimarum voluntatum, seu ejus Vicarius, nihil poterat facere contrarium ultimæ voluntati. Abbas in dicto cap. tua nobis, num. 4. & ibidem Covar. num. 7.

Nec obstat quod legatum factum fuisset religionis sanctæ Ursulæ; cum tamen dictæ Sorores non essent religiosæ, eo quod non emitterent vota perpetuales castitatis, & obedientiæ: & ided legatum non videbatur posse sortiri suum effectum, in favorem ipsarum.

Quia licet verum sit istas Sorores Sanctæ Ursulæ non esse veras religiosas, sed potius sæculares; & earum Collegium esse sæculare, ut docet Menoch. consil. 948. & Ciriacus controvers. 504. num. 9. ubi copiose de similibus Collegiis virginum disserit: tamen falsa demonstratio non vitiat legatum, nec aliam dispositionem quando constat (prout in casu isto) de corpore, seu de substantia legati: si quis in fundi vocabulo, & ibi Bartol. num. 4. ff. de leg. 1. Surd. decis. 161. num. 27. & 29. & decis. 249. num. 22. Unde conclusum fuit, dictas Sorores Sanctæ Ursulæ restituendas esse, & definitivè conservandas in possessione dictæ domus, & bonorum, juxta piam testatoris voluntatem. De his quid in Gallia observetur, vide supra, cap. 2. per totum.

CAPVT CXIII.

De Oblatis Religionum, quomodo differant à Conversis, & in quo conveniant. Vtrum isti Oblati gaudeant privilegio fori, & an possint testari, contrahere, & de bonis suis disponere. Quis illis ab intestato morientibus succedere debeat. Et quid si Oblati votum fecerint pauperatis, castitatis, & obedientiæ; utrum ex hoc dicantur Religiosi.

SUMMARIUM.

- 1 Oblati quamvis votum emisserint, non propterea censentur religiosi.
- 2 Oblati non mutant habitum sæcularem; Conversi vero regulari habitu induuntur.
- 3 Nec Oblati, nec Conversi dici possunt religiosi, nisi votum in aliqua religione juxta institutum illius emisserint.
- 4 Oblati qui verè non sunt religiosi, non gaudent fori privilegio; nisi quando actualiter sunt in consorcio Monasterii, cui se obtulerunt.
- 5 Oblatio religioni fit aliquando animo profuturæ, aliquando vero simpliciter: & hoc casu potest fieri vel quoad personam tantum, vel etiam quoad bona ipsius Oblati.
- 6 Oblatus si de bonis suis non disposuerit, illi proximiores succedunt ab intestato.
- 7 Oblatio simpliciter de bonis offerendis facta, intelligitur de bonis presentibus, nec extenditur ad futura, nec ad bona tempore oblationis reservata.
- 8 Vota simplicia non obligant ad certam religionem, sed respectu certæ religionis fieri debent, ut ad illam adstringant.
- 9 Votum simplex fit Deo immediate; votum vero religionis fit quidem Deo, sed mediante persona Superiorum ordinis.

10 Qui votum simplex emisit, potest à religione recedere, quando non fuit emissum Superiori illius ordinis, & respectu certe religionis.

DUbitatum aliàs fuit de obligatione Monasterii erga quendam adolescentem, quem pater Monasterio tradiderat, seu obtulerat, assignata ipsi alimentorum nomine, summa quingentorum scutorum: cum pacto expresso quod si ipse dimitteretur, Monasterium summam receptam restituere teneretur: pro cuius dubii explicatione, sequentia deducenda sunt.

1 In primis dictum adolescentem nullo modo posse, aut potuisse dici religiosum, non obstantibus votis paupertatis, castitatis, & obedientiae per eum emissis; cum vota illa non emisit solemniter, & animo ingrediendi religionem: sed tantum pro bono vivendi modo: non enim aliorum regulam professus est, sed generalia vota emisit ad nullam certam religionem limitata: & modus ille profitendi valde diversus est à modo profitendi aliorum religionum ordinis illius, unde actus ille non debuit operari ultra illius intentionem, *l. non omnis, ff. si certum petat*, & ita docet Mirand. in *manual. prelat. regul. part. 1. quest. 29. art. 2.*

2 Secundò conclusum fuit, dictum adolescentem non posse dici Conversum, sed potius Oblatum: hæc enim inter Conversos, & Oblatos est differentia, quod illi mutant habitum secularem, & accipiunt regularem; Oblati verò in habitu seculari permanent. Abbas in *cap. non est, de reg. num. 2.* & post eum Mirand. *loc. citat.* Eman. Roderic. *tom. 3. quest. regul. quest. 21. art. 1.* Sanch. in *decalog. lib. 6. cap. 7. n. 9.*

3 Hoc autem tam Conversis, quam Oblatis commune est, ut non censentur religiosi, quamvis tria emittant vota, nisi sub certa regula, & religione, seu ordine certo emiserint: unde si quis ita voveat, *Promitto paupertatem, castitatem, & obedientiam*, non propterea dicitur religiosus, nisi addat *secundum regulam huius, vel illius ordinis, &c.* Roderic. *dicto tom. 3. quest. 21. art. 1.* Lezan. in *summa regul. tom. 2. cap. 8. num. 4.*

4 Hinc sequitur, quod cum non aliàs in *tract. de prevent. judicial. cap. 29. num. 32. & 33.* insequentis dispositionem Concilii Trident. *sess. 24. cap. 11. v. scilicet.* exceptis tamen illis, dixerimus familiares religionum, qui actu illis inserviunt intra eorum septa, & Monasteria, viventes sub eorum obedientia, frui eodem fori privilegio, quo fruuntur ipsimet religiosi: intelligendo non de obedientia religiosa, ex professione debita; sed tantum de ea quæ debetur ratione muneris injuncti, dum actualiter famulantur. Eadem ratione dicendum est, istos Oblatos, qui religiosi non sunt, nec vota religionis emiserunt in certa regula, & ordine prefinito, non posse gaudere fori privilegio: nisi quandiu intra septa Monasterii, & sub obedientia, non quidem religiosa, sed ratione tantum muneris sibi injuncti debita, vivunt: ut dicit Lezan. *dicto cap. 8. num. 13. tom. 2.*

5 Terriò fuit dictum, duo esse Oblatorum genera: quidam enim se, & sua offerunt Monasterio; alii verò se tantum offerunt, non autem bona sua: ita distinguit Castrenf. *consil. 69. volum. 1.* ubi dicit quod isti actus dedicationis, & oblationis factæ Monasterio, sunt ex se indifferentes, & possunt intelligi ut facti sint ad effectum professionis, aut sine intentione profitendi: unde si appareat, quod ille qui se dedicavit Ecclesiæ regulari, voluit mutare habitum, & profiteri eo modo quo alii religiosi; colligitur ex eo, quod voluit renuntiare sæculo, neque reser-

vare sibi facultatem disponendi de bonis suis: & converso, illi qui se, & non bona sua obtulerunt Monasterio, non amittunt facultatem disponendi de bonis suis, quia verè & propriè non sunt religiosi, ut voluit Abbas *consil. 102. versis, versis ad secundum, part. 2.* & Tusch. *tom. 5. liter. O. cõcl. 16. num. 7. & seq.* Et si de bonis suis minimè disposuerint, succedunt ipsis post eorum mortem proximiores ab intestato viventes. Sanch. in *præcep. decal. lib. 7. cap. 34. num. 1.* Possunt autem tales Oblati, qui religiosi non sunt, omnia bona sibi reservare, vel partem aliquam: vel si simpliciter se, & bona sua obtulerint; illa oblatio & dedicatio de bonis presentibus intelligenda est, nec futura comprehendit. Sanch. *dicto cap. 34. n. 1.* Lezan. *dict. cap. 8. n. 14. & 15.*

Unde sequitur, quod cum iste juvenis illum fecisset novitiatum, & per consequens, si eum cum voluisset accipere tanquam religiosum, ejus professio nulla fuisset, ex notatis superius per eos *cap. 7. num. 22.* & ex Concilio Trident. *sess. 25. de regul. cap. 15.* Et cum vota paupertatis, castitatis, & obedientiæ, de quibus agitur, non possint dici vota solemnia religionis, nec facta fuerint per istum adolescentem actualis traditio ipsius animo religionem profitendi; non impeditur de bonis suis ad libitum disponere, & à Monasterio (servatis tamen votis) ad libitum recedere, vel ab eo dimitti, et traditis per Barbof. in *cap. rursus, Qui clerici vel voveant.* Bonacin. de *matrim. quest. 3. punct. 4. num. 1.* Hæc enim est differentia inter votum simplex, & votum solenne religionis, ut simplex soli Deo fiat immediate; solenne verò religionis votum fiat Deo mediante persona Ministrorum ab Ecclesiâ ex Deo commissione ad id deputatorum: ut ibidem explicat Barbof. plures alios referens. Ponit igitur illi, qui votum simplex emisit, & nulli Superiori, aut religioni sese obligaverat, recedere, vel dimitti maxime stante pacto in contractu receptionis, seu oblationis ipsius apposito; quod in casum recedens, vel dimissionis restituentur illi, vel suis, quingenti aurei à Monasterio tempore dictæ admissionis accepti: & ita fuit observatum. Quia adolescentem non sit à Monasterio, illicque restitui fuit dictum quingenti aurei.

CAPUT CXIV.

De sepulturis quæ aliàs extra Ecclesiam, postea in atrio, denique in ipsa Ecclesia conceduntur fidelium corporibus humanis reponendis; non tamen subitus ante. De electione sepulture libera, etiam extra Ecclesiam parochialem. Religiosi utrum sibi sepulcrum eligere possint. Vtrum pater pro filio. An intra Ecclesiam Monialium benedictam, non tamen consecratam. Electio sepulture quomodo probetur. Vtrum possit alieni committi. Vxor, Filiusfamilias, Canonicus, Beneficiarius ubi sepeliendi.

SUMMARIUM.

1 Olim sepultura extra Ecclesiam, deinde in atrio, nunc autem intra Ecclesiam conceduntur. 2 Corpori